

Bátyi Zoltán

Kádár János legjobb katonája

Átizzadt ing, a pulóver derékra kötve, a gyomor görcsbe rándul, s a vér, mint ketrecbe zárt vad, rohangál az erekben. Lassan ballagó kamaszok százainak lábdobogására sem ébred fel a város, inkább csak nyújtózkodik, hasára fordul, párnába szuszogja ki egész napos fáradtságát, nyálát gyűrt párnára csorgatva színes öszről álmodik. Előttünk híd – talán patak csordogál alatta? – mögöttünk egy óriástemplom árnya. Ha szárnyakat küldene rá a jóisten, talán el is repülne erről a sötét reménytelenségbe öltöztetett vidékről, ahol por és disznótrágya szaga keveredik kanadai nyárfák illatával, amik égig szaladó, hosszú törzse áll díszőrséget, ahogy az egy magyar laktanya kerítésénél szinte kötelező.

Még húsz lépés, még tíz, és már semmi. Csak egy szélesre tárt kapu. Az éjszakában megcsillanó hold szürkére festette, pedig zöld az, ahogy a katonai szabályzat előírja. Mert milyen legyen? Ahhoz a felirathoz képest, amit már vagy huszadszor cibáltak föl a bejárat fölé, mindenképp szürke. Mert arra vörös alapon kerültek a fehér betűk, és ha kopott is a színük, ha mocskolta is katonai raktár mélyén hálót fonó pók, a köszöntés pislákoló út menti lámpák fényében is jól kiolvasható: Üdvözljük a bevonuló honvédeket.

– Tisztelem – löki félre a csöndet mögöttem egy hang. Annyira udvarias, annyira valószínűtlen, hogy ezért még késő este, egész napos bevonulás után is érdemes hátrafordulni. Jól sejtetem: a hanghoz embert is mellékel az éjszaka.

Embert?

Ezt a szót abban a Tisza-parti város szegénynegyedében, ahol én nőttem fel, és lovas kocsi bakjáról ordibáló ostorcsattogatók hangja keveredett a kocsmában akácós útról álmodó részegek vizezett bortól ércesedett hangjával, csak olyan férfira mondták, akinek tenyerén kérgesedett már a bőr, és pontosan tudta, hogyan rázza össze csontját-izmát minden hajnalon azért, hogy még időben, hat óra előtt beérjen a reggeli műszakra.

De ez?

Éppen olyan nyegle kamasz, mint én, csak egy emelettel lejjebb hordja a fejét. De milyen fejet? Hajában nyílegyenes a választék, tökéletesen bodorított a fodor, és orrfacsaró búzt áraszt az a hajolaj, ami közértek polcán kínálja magát. És még azt hittem, hajlott hátú, háború előtti idők emlékeinek morzsáiból élő, hajdan volt szépfiúkon kívül már senki nem használja. Arca kisimult – ez tán repülővel jött? – zakója frissen vasalt.

Mint a mosolya.

– Ha megengeded, bemutatkoznék. Báró Váry Béla vagyok. Ipszilonnal, teszem hozzá.

Én meg markolom a kezét, és igyekszem csak félhülyének tartani magam. Állok a K-i laktanya kapujában, mint tizenegy hónapra ítélt előfelvételis, vagyis az egyetem megkezdése előtt alapos átnevelésre szánt újonc. Elöttem százak várnak sorukra orvos, fodrász, zubbonyt osztó öregbakká parancsai pattognak. A fák mögül egyre idegesebben, és persze egyre gyakrabban kúsznak elő a káromkodások, az újoncok sorából a sóhajtások. Anyám, álomra készülve, takarót magára húzva, talán épp most gondolja rólam azt otthon, büszkén: na, mégiscsak felnőtt lett belőle. Egy őrmester kurvaanyázik, meg büdös francot emleget, ahogy előre ígérték. Öreg katonák, fejükön félrekapott sapkával, lábunk elé köpnek, mert csak illendő megmutatni már a legelső napon, ki is az úr a háznál.

És akkor ott áll egy Jávor-bajuszba, elégedett mosolyba öltözött, százhetven centis bakajelölt, és kijelenti, hogy ő Báró Váry Béla.

– Én meg Gróf Széchenyi vagyok. Tudod, a hazafias fajtából. Csak a kutyaőrömmön átszaladt a villamos. Még Szegeden, a rókusi templom előtt.

– Ez nálad humor? Vedd úgy, hogy nevettem – veregeti a vállam barátságosan, mosolya utánozhatatlan.

Mire lőhetnek felé egy újabb félmondatot, már el is tűnik a fürdő ajtajában. Ahogy ugyebár az ember joggal elvárhatja 1974 őszén egy Magyarország nevű, magát szocialistának, sőt mi több, népköztársaságnak valló állam honvéd ezredében, két órával éjfél előtt egy bárótól. Ki Váry, perze ipszilonnal. És Béla.

– Hát ide figyeljenek, katonák! Én nem tudom, miket hazudoztak maguknak össze a szocialista néphadseregről, de asztat e'mondhatom, hogy annál is jobban mögfingatom magukat, mint aszt rémálmukba hitték. Mer' elég csak belebámulni a maguk képibe, hogy lássa az ember, fingjuk sincs arról, mi az élet. Hát maj' megtanujják. Jó iskola a mijenk, asztat mondhatom. Fasz a égy ezred. Forradalmi ezred, ha valaki még nem jegyezte vóna meg. Mégpedig azér' forradalmi, mer ez aztán odavágott annak a pesti bagázsaknak, amelyik kinn trónót az utcán, oszt azt hitte, hogy lősz még Budán kutyavásár, mög Mincenti hercegprímás a papjaiva, oszt gyűnnek vissza misézni. Hát nem lőtt, nem is gyűttek. A szovjet elvtársak gyűttek, mögsegíteni a szocializmust. Velük asztán odavágott a néphatalom. Mög ez az ezred. Hát úgy viselkedgyenek, hogy méltójak lögyenek a névre. Értve vagyok, katonák?

Értve volt.

Álltunk a hosszú folyosón, egy centire a faltól, kétnapnyira az emberszabású világtól, és akinek nem égett a gyomra a székelykáposztának becézett moslák jellegű ebédttől, az épp a Tisza-partról vagy Floridáról álmodozott.

– Szóva' ismerköggyünk! Én Kásovics százados vagyok. Kásovics Lajos. De nem ez a fontos, hanem az elvtárs. Mer' hogy itt az a mögszólítás, ha teccik, ha nem. Van, akinek nem? – vakkantott a százados, dühösen cibálva a derekán félrecsúszó derékszíjat, ami reménytelenül próbálta pocakja fölött tartani a nadrágot, és némi tekintélyt kölcsönözni egy olyan embernek, akinek a sors összesen százötvenhét centinél alig több magasságot mért ki, no meg egy olyan arcot, amivel maszk nélkül is elvegyülhetne a mohácsi busójárás forgatagában.

Véeres tekintet száguldozott végig rajtunk, és egy pillanat alatt azt is elfelejtettük, hogy luk van a fenekünkön.

– Maguk mög honvéd elvtársak. Mind egy szálig. Akkor is, ha báró vót az apjuk. Hehehe... Jó vicc, mi?

Mintha a fal omlani kezdene. No, nem nagyon, csak a hátunk mögött. Kásovics riadtan nézi az újonc fejekben forgolóódó szemgolyókat, hangjából kicsusszan az erő, halkan kérdi:

– Tán van ilyen?

– Jelentem, igen.

– He? Ki szót, amikó nem vót ugatni? – vág rést a beszélgetésbe Hevesi szakaszvezető, aki tíz perccel korábban még arról beszélt: Kásovics százados lesz a parancsnokunk, ő tartja az első eligazítást is, de a seggünket nem Kásovics, de nem ám, fogja szétrúgni. Hanem személyes ő, Hevesi szakaszvezető, akire rengeteg fontos dolgot bízott a néphadsereg, miután otthagya szépséges szülőfaluját valahol Szabolcsban, otthagya az almafákat, meg a téeszt, és otthagya az iskolát is, ahol annyi súllyal, évszámmal, verssel terhelték meg a fejét, hogy még mindig zsong, ha meghallja a kultúra szót.

– Jelentem, én. Bár a volt kifejezés nem tükrözi pontosan a tényeket, mivel édesapám jelenleg is jó egészségnek örvend. De a bárói származás, mint tény, határozottan fedi a valóságot. Jelentem. Egyben közlöm: válaszomat a százados úrnak címeztem, Hevesi úr közbevetését – fordult a szakaszvezető felé – jelen helyzetben mintegy mellékesnek vélem, ha nem haragszik.

Hát ez örület. Belecsíptem a combomba. Rendben, itt vagyok, teljesen ébren, efféle rémálmot úgysem engedélyezne a szolgálati szabályzat. Ez a marha meg három lépésre tőlem gombolja föl vasalt képére legbájosabb mosolyát, és úgy feszíti a mellét, mint akit ezért fizetnek. Te jó isten, ez boldog! Láthatóan az.

– Ki az istenfazsa maga?

A véeres szemek kitágulva, mint bizonyos bagzó macskáé, a fej lilul, ahogy minden jól nevelt padlizsán tenné, keze ökölbe szorul, szinte halljuk az ujjpercek minden reccsenését.

– Százados úrnak, pardon, elvtársnak jelentem, Báró Váry Béla vagyok, ipszilonnal. A családom a Dél-Dunántúl...

- Kicsodaaaaa?
- Elnézést, de azt hittem, hogy értelmesen beszélek, mivel...
- Miveel?

Úgy gyömösölte ki a száján ezt az igencsak hétköznapi kérdőszót a százados elvtárs, mintha varangyos békát kellene felöklendeznie. Sajnos a békából nem lett elvarázsolt királyfi, csak mérhetetlen hosszú káromkodás, amiből kihámozhattuk: lesz itt még kutya világ az ilyen tudós képű seggfejekre, mert a nép állama nem azért van, hogy hülyét csináljanak belőle, és a párt sem azért, hogy eltűrje. Huhhh!

- Na, ennek az agya se kap izomlázat a gondolkodástól – motyogta mellettem valaki, rövid mondatba ölte a nép gondolatát. A nép pedig csak állt, s gondolkodott: vajon hányszor tud Lenin másodpercenként megfordulni a Vörös téren direkte neki épített márvány mauzóleumban.

Báró Váry Béláról idővel még Lajcsi, az ezred kanásza – aki a laktanyához tartozó ólakban rőfögtette a malacokat, és marmonkannában lopta be a keceli pálinkát – is megtudta, hogy bizony báró, Dél-Dunántúlon ringatták a család bölcsőjét már háromszáz évvel ezelőtt is, a kedves nagypapa ezredesi rangban szolgált egy bizonyos Horthy Miklós nevezetű egyén hadseregében, és már ő megmondta: a magyar katonának az a dolga, hogy szolgálja hazáját.

E bölcs mondás nem mondhatnám, hogy nagy sikert aratott politikai tisztén túl, párttitkáron innen. Ahogy a jelzések elérték körletünket, Fehér őrnagy elvtárs, egy, a K-i templom óráját megcélzó, régen volt részeg lövöldözésről elhíresült sporttiszünk előbb legszívesebben az ablakfélfából harapott volna jókora darabot, majd a lábtörlővel mosott volna fogat. De csak morgott-vicsorgott, mikor Váry Béla honvéd elvtárs (szül.: báró) laktanya csúcst megdöntő futása után a világ legelőírásosabb, szinte már szolgálati szabályzatokat megszegyenítő alakiségével, feszes vigyázállásban fejtegette téziseit a depolitizált hadsereg szerepéről Szent István királyunktól Hunyadi Mátyáson át Damjanich vörös sipkás katonájáig.

- Ja, kérem, van, aki komplett hülyének születik, és van, aki azért, hogy futkosóra vágják – hallgattuk, a ki tudja már, mely bölcs koponyából kipattanó igazságot az „Éljen az MSZMP!” transzparens alatt.

- De ha tényleg báró? – ingadoztunk a nagy kérdés még nagyobb súlya alatt.

- Most? Amikor az isten is tézisekből, meg határozatokból áll, Kásovics százados úgy vicсорít, mint egy vad oroszlán, a Forradalmi ezredből a Varsói Szerződés legfaszább gárdaezredét akarják csinálni, az ezredparancsnok csak üvölt, lefokoz, habzik a szája, mert valami örült nem vörösre festette be az eget, és még a sarló is lemaradt kalapácsostól. Most? Ez a hülye éppen most báró?!

Most.

Ezért aztán Hevesi szakaszvezető (beosztásilag szolgálatvezető, jellemileg ingatag, emberileg gonoszkodó) például élete értelmét találta meg abban, hogy Váry Bélát (ki, mint tudjuk, báró...) akkor, azért, ott és annyira megkúszassa, amikor, amiért, ahol s amennyire csak lehet. Már a látványtól kigúvadt a szemünk. Erre Váry (ki ugyebár báró...) este bejelentette a mosdó nevű társalgóban, hogy ez kérem teljesen természetes, mert a katonaság az emberi jellem megtörésén, az ember, mint individuum beolvasztásán alapul. És a kúszás jelen esetben nem fizikai teherként jelentkezik a nagy egészet, mint objektív valóságot figyelembe véve – bár az egyén, mint kúszó, valóban érez bizonyos fizikai megterhelést – hanem, mint...

- Ide figyelj, Béla! Lehetsz te gróf is, herceg is...

- Csak báró, kérlek, csak báró...

- Szóval maga Ferenc Jóska is lehetsz, ha a te marhaságaid miatt kiszívják itt belőlünk a velőt, én úgy szétverem a pofádat, hogy a legjobb sebészek is két évig gyakorolhatnak rajtad – száguldozott a figyelmeztetés, mintegy a beijedt nép hangjaként. De Váry Bélát, (ki ugyebár báró volt...) nem lehetett megállítani.

A zsoldjegyzéket következetesen báróként írta alá, és amikor kimenőt kért, szemrebbenés nélkül válaszolta a kérdésre – miszerint a kapusnál mi a szart írt be a könyvbe? –, hogy csak ennyit: báró Váry Béla ma este a Piros Aranyhoz címzett fogadóban költi el estebédjét.

Kimenőt persze nem kapott. Egyébként is, minek annak kimenő, aki kúszni szeret? – tette

föl vigyorogva kérdését minden pénteken Hevesi szak- és szolgálatvezető, aki a szennyes gatyák hegye mögül bámulva különösen humoros tudott lenni.

– Kérem, ez is benne van a pakliban. Nagypapám, ki a magyar királyi honvédség ezredese volt, többször is említette...

– Te, mi egyszer úgyis leszúrunk...

– És egy magyar férfinak igenis kötelessége, hogy a legjobban, tudása legjavát nyújtsa a hadseregben, mert soha nem tudhatja előre, mikor mit is követel tőle a haza.

Nos, a haza akkortájt túl sokat nem követelt, talán nem is tudta, hogy K. városkában, ahol legtöbb izgalmat az okozott, ha a helyi tévesz focicsapata váratlanul vereséget szenvedett a szomszéd falu gárdájától, sőt mi több, teljesen hazai pályán, és a bíró ennek ellenére pofonok nélkül megúszta a K-i kirándulást, létezik egy nagyon forradalminak szánt ezred, ami katonasat játszik, államköltségen. Ezernél több kamasz fiú, ezernél több ötlet arra, hogyan lehetne elviselhetővé tenni mindazt, amit katonai szolgálatnak nevez a Magyar Népköztársaság alkotmánya. Toka Gyula például velem vívott párviadalt, azt bizonygatva, tovább bírja étlen, mint én, s ha kell akár egy teljes hétig is meg tudja vonni szájától a falatot.

– Fogadjunk?

Fogadjunk – csaptam a tenyerébe, és már a harmadik napja csak néztük reggel, néztük délután, néztük este a laktanya ebédlőjében, hogyan tömik szájukba a falatokat társaink, gondosan ügyelve arra, csámcsogással üssenek lukat a dobhártyánkba. De mi túrtünk, vedeltük a csapvizet (szomjat olt, jó éhség ellen is – vigyorgott Hevesi szakaszvezető, és ellopható acélsisakokról álmódott), és mit sem törődünk Váry honvéd rosszálló fejcsóválásával. De leginkább figyelmeztető szavaival, miszerint a helytelen táplálkozás minden baj forrása, leginkább gyomortáji panaszokat okoz, de az is lehet, hogy a lezuhanó vércukorszint miatt szembe kell néznünk az ájulás lehetőségével is.

Az ájulás (de még a lehetősége is) messze elkerült ugyan, de a szembenézés nem maradt el. Ügyeletes tiszt ablaka előtt öntötték ránk a fenyegetést, miszerint az ilyen kibaszott szarháziak meg sem állnak a futkosóig, ott aztán majd megtanulják, mi jár az éhségstrájkért, a szocialista néphadsereg harckészültségének veszélyeztetésért, de leginkább azért, mert nem zabálnak már négy napja.

– Na, ezt nem ússzák meg – bújt ki egy alezredes feje az ablakon, és már nyitotta is a száját, abban a reményben, hogy egy ilyen szelíd mondat után oroszlanokat megrettentő elefántbögés hangjával tölti meg az alakuló teret, amikor Váry honvéd, úgy tízméternyi távolságból engedélyt kért jelenteni. Majd válasza sem várva kifejtette véleményét két honvédtársa meggondolatlan viselkedéséről, ami ugyan valóban fessegeti a szolgálati szabályzat egy-két sarkalatos pontját, de szó sincs előre megfontolt szándékról, csupán kamaszos gondatlanságról.

– Jómagam ezért nem is büntetném meg a szóban forgó honvédeket, bár egy szóbeli figyelmeztetés minden bizonnyal hasznos is lehetne – mondta Váry honvéd (ki akkor is, ott is báró volt), és olyan merev vigyázzba vágta magát, mintha betonból öntötték volna.

– Vagy úgy? Szóval maga nem is büntetné meg? – haldoklott a dühtől az ügyeletes tiszt, tíz körömmel karistolva az ablak keretét. – Mert ha szabad tudnom, maga mégis ki az isten fasza? Netán a Varsói Szerződés tábornagya?

– Megtisztelő lenne számomra egy ilyen magas rang, de sem katonai végzettségem, sem szakértelmem, sem pedig tapasztalatom alapján még nem érdemeltem ki. Honvéd vagyok csupán, mint azt rendfokozatom hiányából minden bizonnyal ön is kikövetkeztette már. Báró Váry Béla honvéd, az első zászlóalj második lövész századából.

Ha a „hülye báró kölök” híre akkorra nem szalad már tizedszer is végig a laktanya minden útján, minden bizonnyal ügyeletes tiszt nélkül marad a K.-i ezred azon a napon. Így azonban csak kiszabadult egy alezredes céklavörös fejéből a korábban már említett elefántbögés, a langyos őszi napban sütkérező fákról pedig leszédült az utolsó levél is. Így aztán egy sem tudott bekukucskálni az ebédlő asztalán este, hogy megnézzék: két magyar baka, pardon honvéd elvtárs, visszatért a Magyar Néphadsereg kebelére, és úgy falta a gyíkhúsként emlegetett húskonzervet, mintha a fogyókúrás vetélkedés abban a percben fordult volna át zabáló versenybe.

Báró Váry Béla eközben a francia rendhagyó igék ragozásáról beszélt Mikus honvédnek, akit ágyaszomszédja öt nappal a bevonulás után mutatott be a fogkrémnek, majd arról érdeklődött, mit vetítenek hétfő este a laktanya filmszínházában.

– Az ebédelőben? Hát mi más: Két öregasszony bugyit cserél a címe, oszt a ruszlik győznek benne – morgott Mikus honvéd, és csak kicsit sértődött meg, amiért Váry honvéd (ki báró volt), egy méretes körmondatban figyelmeztette többek között arra, hogy a csúnya beszéd nem fedheti el a műveltségi hiányosságokat.

És Váry honvéd (elvtárs ugyebár, és báró) szemrebbenés nélkül magolta az oly nélkülözhetetlen politikai foglalkozásokon, hogy azt mondja: a szocialista világrendszer annyira magasabb rendű, mint a haldokló kapitalista, hogy nagyon, a Varsói Szerződés pedig irtózatosan erős, rettegnek is tőlünk a gaz jenkik, meg a lakájaik? Váry Béla ekkor tartott egy rövidebb előadást arról mennyire korszerűtlen kifejezés a lakáj, sőt mi több, már annak számított a II. világháború előtt is, amikor az ő édesapja, aki báró volt (naná!), már csak személyzetet említett, sőt mi több keresztnevéen szólította az inasát, ha neve napján felköszöntötte. Váry Bélát ilyenkor kicsit megrugdostuk, de ettől még változatlanul az ő zubbonya gyűrődött a legfeszesebben a nadrágba, az ő surranója volt a legfényesebb, az ő alakiasan bevetett ágya lehetett volna a minta. Már ha egy báró ágya egyáltalán minta lehet.

– De hát ez csak természetes, százados elvtárs, mert mint nagyapám, ki ezredesként szolgált a monarchia hadseregében...

Elsőként Hevesi szolgálatvezető elvtárs dőlt ki. Rossz nyelvek szerint nem is a Kecelről hozott pálinka tette tönkre azt a kiművelt szakaszvezetői eszét, hanem az Andaxin, amit úgy nyelt, mint tette volt sok, jól nevelt kacsa a nokedli gyárban. Pletyka az egész – rángattuk néhányan a vállunkat, de amikor Zimányi őrnagy elvtárs magára zárta a szigorúan általunk, a hadseregtől szorgos munkával ellopott anyagból épített hétvégi bungiját, és nekilátott albán forradalmi népdalokat énekelni, kezdtünk hinni a csodában. Amikor pedig egy piros csíkos nadrágba bujtatott vezérőrnagy látogatása idején Váry honvédet (ki Béla volt mind a két szemére, de leginkább báró) bezárták a fegyverszobába, miután ráhúztak vagy négy vegyvédelmi ruhát, és fölillantották előtte az egy év futkosó, mint katonai büntető intézmény lehetőségét, amennyiben akár csak fél szót is mer szólni életrajzáról, különös tekintettel bizonyos ezredes beosztású nagypapa ügyéről... szóval akkor megéreztük – valami van. Csak az a Váry ne vigyorgott volna olyan magabiztosan.

Pedig vigyorgott. Amikor hat hónapi kihallgatás után hetvenegyedik alkalommal utasították el szabadságolási kérelmét, szinte felröhögött a gyönyörtől.

– Apám, aki ezredesként szolgált az orosz fronton, többször említette, a távollét csak megszüntíti az otthon, és gyönyörre változtatja a legszürkébb találkozást is.

Úgy legyen – hörögte Kásovics százados, és ajka haloványan, egész haloványan ellilult. Pedig csak annyit mutatott neki kedvenc írónoka, Egon, a szemüveges besúgó, hogy a pontszámítás szerint a hadseregben dülő szocialista versenymozgalom ezredszintű vetélkedésének első helyén messze és kiemelkedően Váry honvéd áll.

De, hogy a statisztikai összesítő lapra, mi majdnem akkorára nőtt már, mint a szocialista világrendszert ábrázoló, vörösnél is vörösebb térkép, ki írta neve elé a bárót?

– Szá's elvtárs, én nem is tu...

Nem kellett magyarázkodni. Mert nem volt kinek. Kásovics századost szabadságolták. Garai százados ugyan még elmondta nekünk hatvanadszor is, hogy az 56-os hősi, pesti bevonulás közben az efféle egyetemista féléket, mint mi is leszünk, géppuskával sorozta addig, míg cafatokra nem szakadtak, majd leitta magát, és napokra eltűnt. Karai őrnagy maradt, de nyakán akkorára dagadtak az erek, mint egy Csepel teherautó futózott gumibelsője. Turbék őrnagy megnémult, mint tették Mátyás király udvarában bizonyos leventék. Hevesi szakaszvezető pedig bejelentette: többet nem lop az M. zárolt készletből, és örökre megszünteti a cserekereskedelmet, miszerint rovincsolás idején tíz kimenőing ér egy öltönyt, egy vassisakért pedig két bakancsot kell adni, hogy a vegyvédelmi ruha gumis nyakkendő aránypárról szó se essék.

Mi pedig rágcáltuk a füvet az alakuló téren, bőrünk feszült a frissen felszedett újabb kilóktól,

és néztük Váry honvédet, amint teljes menettfelszerelésben verte a vigyázzmenetet és harsányan énekelt az ezred indulóját.

– Legalább a dal szép – adta meg magát a párttitkár elvtárs, és kimasírozott az életünkből. Mint Váry Béla báró beosztású honvéd elvtárs, aki rég leszerelt öreg bakák szerint most valahol egy budai kisvendéglő ablakából nézi a Rózsadombra vadrácsos dzsipekben igyekvő újjgazdagok tömegét. És amikor unatkozó unokája véletlenül az ő társaságát választja a számítógép helyett, elmeséli: tudod, a te nagyapád Kádár János katonája volt. Kádár János talán legjobb katonája.

Király-Horváth Hajnalka: Aranyvackor III.

